

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 358/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kubovičom, LL.M., MSc., M. R. Štefánika 3080/14, Sereď, proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/38/2025 z 24. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ požaduje zrušenie rozsudku vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania, vrátenie veci krajskému súdu a priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ podal 18. septembra 2020 na Okresnom súde Nitra žalobu o vyporiadanie BSM. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 8C/49/2020 z 15. apríla 2025 vo výroku IV nepriznal náhradu trov konania žiadnej zo strán s poukazom na to, že obe strany mali v konaní v zásade rovnaký úspech.

3. Krajský súd prvostupňové rozhodnutie v sťažovateľom napadnutom rozsahu potvrdil a priznal žalovanej ako úspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s poukazom na § 369 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ tvrdí, že v konaniach o vyporiadanie BSM vychádza rozhodovacia prax z toho, že obaja manželia majú v zásade rovnaký podiel, a preto nemožno striktne určiť víťaza a porazeného v zmysle procesného úspechu. Tiež sa zvykne náhrada trov konania nepriznať vôbec, keďže ide o špecifický typ sporu. Zdôrazňuje, že nepriznanie náhrady nemožno automaticky

odôvodniť rovnakými podielmi a súde musia zvažovať, čo strany reálne navrhovali v žalobách a do akej miery boli úspešní. Výnimočne sa preto priznáva náhrada trov, ak ide o zjavný nepomer v úspechu, zavinenie prietahov alebo iné relevantné okolnosti. Napriek týmto východiskám krajský súd (podľa sťažovateľa nesprávne) priznal náhradu trov odvolacieho konania žalovanej v plnom rozsahu, pričom sa od tejto praxe odklonil a toto svoje rozhodnutie neodôvodnil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je posudzovanie úspechu pri rozhodovaní o náhrade trov konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (BSM). Ústavný súd sa musel vysporiadať aj s otázkou, či bolo vo veci prípustné dovolanie a či je preto ústavná sťažnosť neprípustná.

6. Základ argumentácie sťažovateľa smeruje k nesprávnemu právnemu posúdeniu odvolacím súdom, ktorý mal podľa sťažovateľa nasledovať rozhodovacia prax a nepriznať trovy odvolacieho konania žiadnej zo strán. Zároveň sťažovateľ tvrdí, že ak už chcel aj odvolací súd rozhodnúť inak, potom mal tento svoj odklon riadne odôvodniť, čo neurobil. Ústavný súd sa s týmito závermi sťažovateľa nestotožňuje.

7. Sťažovateľ v podanej sťažnosti veľmi prehľadným spôsobom poukázal na špecifiká rozhodovania o trovách konania v konaniach o vyporiadanie BSM. S týmito závermi sa ústavný súd stotožňuje a je zrejmé, že ich v plnom rozsahu aplikoval aj okresný súd. Podľa ústavného súdu nastala ale v odvolacom konaní iná situácia. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania totiž vychádza z výsledku odvolacieho konania. V okolnostiach veci bolo prvostupňové rozhodnutie v rozsahu napadnutom sťažovateľom potvrdené, jeho odvolaniu nebolo vyhovené, a preto možno, pokiaľ ide o odvolacie konanie, konštatovať jeho plný procesný neúspech. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania vychádza teda vždy z výsledku odvolacieho konania a zásada úspechu sa aplikuje porovnaním odvolacieho petitu a výroku odvolacieho rozhodnutia.

8. Základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 CSP (zásada úspechu v konaní) nevylučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania – prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 CSP) tromi samostatnými výrokmi. Takéto rozhodnutie potom tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom uvedeným v § 262 ods. 2 CSP (II. ÚS 9/2024). Odvolacie konanie predstavuje v tomto smere samostatnú, od ostatného konania nezávislú časť konania, čo zakladá súdu možnosť nezávisle od celkového výsledku sporu rozhodnúť len o trovách odvolacieho konania s prihliadnutím na úspech sporovej strany v odvolacom konaní bez ohľadu na definitívny výsledok sporu (podobne I. ÚS 296/2020, I. ÚS 453/2019).

9. Vo vzťahu k tejto argumentácii sťažovateľa je teda podaná ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako takú ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Námietku nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia ale ústavný súd nebol oprávnený preskúmať – ústavná sťažnosť je v tejto časti neprípustná a ako taká bola ústavným súdom odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd totiž predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý

nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

11. V tomto smere poukazuje ústavný súd na uznesenie sp. zn. I. ÚS 275/2018, v ktorom bolo okrem iného v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania vyslovené, že ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd končí rozhodovanie o tejto otázke, ktoré tak možno považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti [teda aj podľa § 420 písm. f) CSP] ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

12. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu